

[Sundhedsministeren]

Det er herefter Direktoratet for Arbejdstilsynet og Arbejdsskadestyrelsen, som vurderer, om bekendtgørelsen er overtrådt i tilfælde, hvor læger og tandlæger har en pligt til at indgive anmeldelse om arbejdsskader, herunder asbestskader.

Jeg agter derfor ikke for mit vedkommende at foretage videre i sagen.

Jeg kan supplerende til orientering oplyse, at Direktoratet for Arbejdstilsynet har indrykket indlæg om lægers og tandlægers pligt til at anmelde arbejdsbetingede lidelser i Direktoratet for Arbejdstilsynet og Arbejdsskadestyrelsen i Ugeskrift for Læger senest den 10. september 1990.

Endelig kan jeg oplyse, at Socialministeriet har oplyst, at der i april 1990 er afgivet en opgørelse fra teknikergruppen vedrørende fællesanmeldelse af erhvervsbetingede lidelser (mellem Arbejdstilsynet og Arbejdsskadestyrelsen). De forslag, som gruppen er fremkommet med, overvejes for tiden i Socialministeriet og Arbejdsministeriet.

Spm. nr. S 18

Til *socialministeren* (3/1 91) af:

Lis Noer Holmberg (CD):

»Vil ministeren oplyse, om det er hjemmehjælperen, hjemmehjælpslederen, egen læge, kommunens økonomi eller hvem eller hvad i øvrigt der skal afgøre, hvornår et ældre menneske, der bor i eget hjem og har fysiske såvel som psykiske svagheder, er berettiget til hjemmehjælp, og vil ministeren i forlængelse heraf oplyse, hvorledes bistandslovens § 56 skal fortolkes?«

Begrundelse

Spørgeren henviser til artiklen »Gamle mister hjælp« i Morgenavisen Jyllands-Posten den 12. december 1990 samt til artiklen »Hjemmehjælp i Folketinget« i Fyens Stiftstidende den 17. december 1990 og læserbrev fra Nora Gundersen i Fyens Stiftstidende den 7. november 1990.

Svar (9/1 91):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Ifølge bistandslovens § 50 er kommunerne forpligtet til at have en hjemmehjælpsordning.

Ydelse af hjemmehjælp er en del af kommunens sociale og sundhedsmæssige virksomhed. Hjemmehjælpsordningen må derfor virke i samarbejde med den øvrige virksomhed. Kommunen bliver gjort opmærksom på behovet fra den pågældende selv, lægen, familien eller hjemmeplejen. Hjemmehjælp ydes af ansøgerens faktiske opholdskommune.

Det er opholdskommunen, det vil sige kommunalbestyrelsen, der afgør, om der er behov for hjemmehjælp og i hvilket omfang. Kommunalbestyrelsens afgørelse om den bistand, der kan ydes i det enkelte tilfælde, kan efter bistandslovens § 57 ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Jeg kan som socialminister ikke ændre den kommunale afgørelse og har ingen sanktionsmuligheder.

Med hensyn til fortolkningen af bistandslovens § 56 kan jeg oplyse, at bestemmelsen forudsættes anvendt til at aflønne hushjælp, som familien selv antager til at yde husligt arbejde. Den hjælp svarer til den hjemmehjælp, som kommunalbestyrelsen ikke kan stille til rådighed. § 56 kan således kun anvendes i tilfælde, hvor kommunen mener, at der er behov for hjemmehjælp.

§ 56 har overvejende været brugt, når en kommune i perioder ikke kan yde hjemmehjælp.

Endvidere kan bestemmelsen anvendes, hvor det er ønskeligt, at nært pårørende passer syge og gamle mennesker. Der er således mulighed for, at den enkelte familie selv sørger for den bistand, der er nødvendig. Dette forudsætter, at det kan anses for forsvarligt at yde hjælp på denne måde.

Spm. nr. S 19

Til *forsvarsministeren* (3/1 91) af:

Trøjborg (S):

»Ministeren bedes oplyse, om der er taget initiativ til at ændre satserne for beregning af erstatningsydelse (afsningsgodtgørelse og slidgodtgørelse) for køretøjer udskrevet i henhold til lov nr. 337 af 21. september 1939, eller om ministeren vil overveje dette.«

Begrundelse

Satsernes størrelse er fastsat den 1. januar 1972 efter forhandling med landsforeningen